

Arrest

nr. 248 193 van 26 januari 2021
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DESGUIN
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 december 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 december 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen, neergelegd in de zaak met rolnummer 241 004 en het administratief dossier, zoals neergelegd in beide zaken.

Gezien het arrest nr. 230 811 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 december 2019.

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de procedure, ingediend door de verzoekende partij op 30 januari 2020 in de zaak RvV X.

Gelet op de beschikkingen van 4 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2020.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die in beide zaken verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient op 17 juni 2019 bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 augustus 2019 verklaart Italië zich op grond van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) verantwoordelijk voor de behandeling van dit verzoek om internationale bescherming.

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie treft op 3 december 2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : M. A.

voornaam : A.

geboortedatum : (...) 1991

geboorteplaats : T.

nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, bood zich op 12.06.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 17.06.2019 een verzoek om internationale bescherming in en legde daarbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 16.07.2016 internationale bescherming vroeg in Zwitserland, op 27.10.2016 in Duitsland, op 19.06.2018 opnieuw in Duitsland, op 15.10.2018 in Frankrijk en op 13.12.2018 in Italië (Varese).

De betrokkene werd gehoord op 18.07.2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn, maar een in Duitsland verblijvende partner te hebben. De betrokkene verklaarde niets over deze persoon te willen zeggen. Hij stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene stelde dat hij Eritrea in oktober 2014 verliet en naar Soedan reisde. In augustus 2015 reisde hij via Libië en opnieuw Soedan naar Egypte dat hij op 15.06.2016 per boot verliet om vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen te reizen via Italië. In juli 2016 vervolgde hij zijn weg naar Zwitserland waar hij internationale bescherming vroeg. Omdat de Zwitserse instanties hem in het kader

van de Dublin-verordening sommeerden terug te keren naar Duitsland waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. In augustus 2018 verliet hij Duitsland om er na passages in Italië en Oostenrijk in september 2018 weer te keren. Hij verruilde Duitsland voor Frankrijk waar hij ook internationale bescherming vroeg. In november 2018 keerde hij terug naar Duitsland om korte tijd later naar Italië te gaan. Hij diende er een verzoek om internationale bescherming in. In juni trok hij naar Frankrijk met het doel naar het Verenigd Koninkrijk (VK) te reizen. Op 11.06.2019 kwam hij van Frankrijk naar België.

Op 22.07.2019 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties, die op 01.08.2019 conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

De betrokkene maakte op 17.09.2019 het voorwerp uit van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5 §4. De betrokkene werd overgebracht naar het Repatriëingscentrum 127bis.

Op 25.09.2019 schorstte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de uitvoering van de beslissing dd. 16.09.2019. De betrokkene werd in vrijheid gesteld.

Op 11.10.2019 werd de beslissing dd. 16.09.2019 ingetrokken.

Op 19.11.2019 werd de beslissing dd. 16.09.2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geannuleerd (arrest 228.997).

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België nadat hij op weg zijnde naar het VK in België werd aangehouden. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Italië omdat hij in Italië naar eigen zeggen werd mishandeld. Hij voegde toe dat hij werd gedwongen tot de registratie van zijn vingerafdrukken en naar een boerderij werd gestuurd waar hij werd verplicht te werken.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 05.11.2019 voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Italië een risico impliceert op een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene stelt dat in Italië voor personen, die naar Italië terugkeerden onder de bepalingen van Verordening 604/2013, ernstige belemmeringen bestaan op het vlak van de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Volgens de betrokkene dienden velen te wachten tot ze opnieuw toegang verkregen en vaak een verre verplaatsing naar de verantwoordelijke autoriteiten te ondernemen. Verder voert de betrokkene aan dat de omstandigheden in de opvangstructuren ondermaats zijn. De betrokkene verwijst naar nationale en internationale rechtspraak (onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014; een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (n° 213.330, dd. 30.11.2018, e.a.) en naar de volgende bronnen : het rapport van "Asylum Information Database" over Italië en meer bepaald de update betreffende 2018; het jaarrapport van Amnesty International 2017/2018; een bericht van Artsen zonder Grenzen dd. 05.03.2018; een artikel uit "La Croix", "L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés", dd. 13.04.2016; een artikel uit "Le Vif", "Le défi migratoire en Italie, entre idées reçues et réalité", dd. 22.02.2018; een rapport van "Organisation suisse d'aide aux réfugiés" (OSAR) van augustus 2018; het "Memorandum of understanding on cooperation in the fields of development, the fight against illegal immigration, human trafficking and fuel smuggling and on reinforcing the security of borders between the State of Libya and the Italian Republic" van 2017; een artikel van "Infomigrants", "La Justice annule de renvoi de demandeurs d'asile dans l'Italie de Salvini", 29.10.2018.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het HvJ-EU dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten. In dit geval stemde Italië expliciet in met de terugname van de betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene vroeg voor zijn verzoek in België reeds internationale bescherming in 4 andere lidstaten, waarvan Italië de laatste in de rij was voor België. De Zwitserse instanties deelden mee dat Italië instemde met een Zwitsers overnameverzoek, de overdrachtstermijn werd verlengd tot 13.04.2018, dat Zwitserland geen verzoeken om terugname ontving van Duitsland en op 05.12.2018 een verzoek om terugname van Frankrijk afwees. Ze maakten geen melding van een terugnameverzoek van Italië. De Franse instanties deelden mee dat Duitsland op 30.11.2018 instemde met een verzoek om terugname van de betrokkene en hen inlichtte dat de betrokkene zich opnieuw in Duitsland bevond en zichzelf dus overdroeg aan de verantwoordelijke lidstaat te weten Duitsland. De Franse instanties maakten geen gewag van een terugnameverzoek van Italië. De Duitse instanties wezen op het feit dat de betrokkene op 13.12.2018 internationale bescherming vroeg in Italië en dat ze geen verzoek om terugname van de betrokkene ontvingen van Italië en zich derhalve niet verantwoordelijk achten.

Artikel 23(1) van Verordening 604/2013 stelt dat indien een lidstaat, waar een persoon als bedoeld in artikel 18(1) onder b), c) of d), een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is conform de artikelen 20(5) en artikel 18'1), onder b), c) of d), hij die andere lidstaat kan verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

Artikel 23(2) van Verordening 604/2013 stelt dat een verzoek tot terugname zo snel mogelijk wordt ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 9(5) van Verordening (EU) 603/2013.

Artikel 23(3) van Verordening 604/2013 stelt dat indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 vermelde termijnen wordt ingediend de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming berust bij de lidstaat waar het nieuwe verzoek is ingediend.

Op het ogenblik dat de betrokkene op 13.12.2018 in het Noord-Italiaanse Varese internationale bescherming vroeg consulteerden de Italiaanse instanties Eurodac en kregen zo kennis van de voorafgaande verzoeken van de betrokkene in Zwitserland, Duitsland en Frankrijk. Italië had tot en met 13.02.2019 de tijd om deze lidstaten om terugname te verzoeken. Zwitserland kon niet verantwoordelijk worden geacht gezien het geen verzoek tot terugname ontving van Duitsland. Frankrijk evenmin gezien Duitsland instemde met een Frans verzoek en de betrokkene al zelf naar Duitsland terugreisde. Gezien Italië geen verzoeken tot terugname richtte aan de lidstaten, waar de betrokkene voorafgaand internationale bescherming vroeg, werd het conform artikel 23(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk en valt er derhalve niets af te dingen op het expliciete akkoord conform artikel 18(1)b van 01.08.2019.

Betreffende zijn bewering dat hij in Italië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). De registratie van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting.

Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan Italië aan dat hij in Italië slecht werd behandeld. We merken op dat de betrokkene op geen enkele manier concretiseerde waaruit die vermeende slechte behandeling bestond en verder geen bijkomende elementen aanvoerde die volgens hem in geval van een overdracht aan Italië wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de tussenkomst dd. 05.11.2019 verwijst de betrokkene naar een aantal persartikelen. Hieromtrent merken we op dat het enkele gegeven dat een medium een artikel publiceert niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten impliceert. Het betreft publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende en gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat vormt op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013, § 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)..."

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland)*.

Ook in de arresten in de zaak *A.M.E v. Nederland* (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak *H. e.a. tegen Zwitserland* (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, *Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk*, § 36).

We wensen op te merken dat de Italiaanse instanties op 01.08.2019 instemden met ons verzoek tot terugname van de betrokkene en dit met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Middels het akkoord van 01.08.2019 zijn de Italiaanse instanties verantwoordelijk voor de terugname van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Italië. De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Italië is partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM waardoor er dient te van worden uitgegaan dat de Italiaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak *K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Italië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy - 2018 Update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>), het rapport van Danish

Refugee Council en Swiss Refugee Council ("*Mutual Trust is still not enough*", Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkuntfslaender/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>) en het rapport, eveneens van "Swiss Refugee Council", "*Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie*" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, <https://www.osar.ch/assets/herkuntfslaender/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>). .

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("*Questura*") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("*fotosegnalamento*"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "*Questura*" ("*verbalizzazione*").

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming problematisch is voor personen, die aan Italië worden overgedragen ("*Access to the asylum procedure is equally problematic*", pagina 57). Personen zouden zelf moeten instaan voor het vervoer naar de voor hun verzoek verantwoordelijke diensten.

Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). Het rapport maakt gewag van personen, die in de loop van 2018 via de luchthaven van Milaan-Malpensa werden overgedragen en niet de gelegenheid zouden zijn geboden een verzoek in te dienen ("*As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum at Milan Malpensa Airport in 2018*", pagina 58). Rekening houdende met het feit dat in de eerste 11 maanden van 2018 5.919 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en gezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdachten effectief sprake was van een belemmering van het indienen van een verzoek na overdracht wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming wat tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt verder gewag van belemmeringen wat betreft de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("*Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018*", pagina 30). Deze belemmeringen kunnen volgens de auteur bestaan uit een beperkte toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campania) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Milaan, Basilicata). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd. We wensen hieromtrent op te merken dat Italiaanse rechtbanken het formuleren van bijkomende eisen als onwettelijk beoordeelden. We verwijzen onder meer naar uitspraken van burgerlijke rechtbanken van Rome en Palermo in september 2018 (cfr. pagina's 31 en 32). Verder willen we de aandacht vestigen op het feit dat uit het rapport blijkt dat praktijken regionaal sterk kunnen verschillen. Zo werd bijvoorbeeld in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn van oordeel dat het bestaan van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen belemmeren niet leiden tot de conclusie dat sprake is van structurele tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We zijn tevens van oordeel dat de door het rapport geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

De betrokkene diende zijn verzoek om internationale bescherming in in de stad Varese, ongeveer 60 kilometer ten noorden van Milaan. De Italiaanse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan-Malpensa waaruit we besluiten dat de betrokkene geen verre verplaatsing zal dienen te ondernemen naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke instanties ("*Questura*").

Het AIDA-rapport maakt gewag van belemmeringen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("*Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018*", pagina 30). Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing betreffende dit verzoek namen (pagina 57).

Hieromtrent merken we op dat de betrokkene op 13.12.2018 reeds als verzoeker werd geregistreerd in Varese en reeds toegang kreeg tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat de Italiaanse instanties instemden met de overdracht van de betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Het door de betrokkene in Italië ingediende verzoek is nog hangende. Er zijn geen aanwijzingen dat de betrokkene na verwijzing naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke instanties opnieuw de fasen van aanmelding en formele registratie zal dienen te doorlopen en dat hij niet opnieuw toegang zal worden verleend tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het AIDA-rapport meldt dat de mogelijkheid bestaat dat de bevoegde diensten (de Territoriale Commissies) dossiers van personen, die reeds een verzoek indienden in Italië en niet opdaagden voor het gehoor, hebben opgeschort. In dat geval kan de verzoeker vragen te worden gehoord ("In "take back" cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile). He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a termination decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure", pagina 58).

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Het bovenvermelde rapport van OSAR van 08.05.2019 laakt dat aan Italië overgedragen personen niet meer in het voormalige SPRAR-netwerk, maar in gewone opvangcentra zullen worden opgevangen (pagina 21).

Ten gevolge van deze hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 01.12.2019 10880 personen via de Middellandse Zee in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (23.011, cfr. <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/7262>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Verder merken we op dat de Italiaanse regering op 23.01.2019 de intentie uitsprak grote centra te sluiten en verzoekers onder te brengen in kleinere faciliteiten ("At a press conference of 23 January 2019, the Ministry of the Interior explained the need to close down large centres and to accommodate migrants in smaller centres because they easier to control ", AIDA-rapport, pagina 94, Ministry of Interior, 'Presentati, al Viminale, i dati aggiornati sull'immigrazione', 23 January 2019, available in Italian at: <https://bit.ly/2VZf2r7>).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's ("Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft gevallen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

De auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt een toename van het aantal personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Het AIDA-rapport geeft aan dat qua leefomstandigheden niet alle opvangcentra over een kam kunnen worden geschoren en de leefomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable", dat kan worden vertaald als "aanzienlijk") aantal CAS-centra leefomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige SPRAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100). Het feit dat het AIDA-rapport meldt dat meldingen worden ontvangen van problematische omstandigheden, maar dat tevens een aanzienlijk aantal eerstelijnsopvangcentra leefomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige-SPRAR netwerk kan niet anders dan leiden tot het besluit dat de Italiaanse opvangstructuren niet worden gekenmerkt door structurele tekortkomingen zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 57).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers

may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid”, pagina 87).

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse “hotspots” die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren (“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de “hotspots”. In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse “hot spots” zal worden ondergebracht.

Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dd. 18.07.2019 geen problemen inzake zijn fysieke gezondheid te kennen maar dat hij het wel psychisch moeilijk heeft.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Italië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

De verzoeker dient tegen deze beslissing op 23 december 2019 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij 's Raads arrest nr. 230 811 van 30 december 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 21 januari 2020 wordt de verzoeker daadwerkelijk overgedragen aan Italië, dit via de luchthaven van Milaan Malpensa.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoeker resp. op 23 en 30 december 2019 twee ontvankelijke verzoekschriften (RvV X en RvV X) heeft ingediend, die allebei zijn gericht tegen dezelfde bestreden beslissing.

Er dient dan ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden derhalve van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting werd de advocaat van de verzoeker, die in beide zaken optrad, geconfronteerd met het bepaalde in artikel 39/68-2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De advocaat van de verzoeker geeft hierop te kennen uitdrukkelijk afstand te doen van de zaak met het rolnummer X.

Bijgevolg wordt in de zaak met rolnummer RvV X de afstand van het geding vastgesteld.

2.2. Aan de verzoeker werd, in beide zaken, het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker dan ook toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 4 november 2020, waarbij de partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 30 november 2020, de volgende vraag werd gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging.”

De verzoeker heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. Uit de stukken die door de verweerder werden verstrekt blijkt dat de verzoeker op 21 januari 2020 werd overgedragen aan Italië, dit via de luchthaven van Milaan Malpensa (zie verslag vertrek d.d. 21 januari 2020).

Ter terechtzitting wordt nogmaals gevraagd of de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een statuutswijziging. Met name wordt gevraagd of de verzoeker in Italië reeds een beschermingsstatuut heeft verkregen. Er werd geduid dat het verkrijgen van een beschermingsstatuut in Italië impliceert dat de Dublin III-verordening niet langer van toepassing is, zodat de verzoeker alsdan uit een vernietiging van de bestreden beslissing geen voordeel meer kan halen. Aan de advocaat van de verzoeker wordt tevens gevraagd om het actueel belang bij de gevraagde nietigverklaring toe te lichten, op grond van de concrete verblijfssituatie waarin de verzoeker zich thans bevindt nadat hij op 21 januari 2020 met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd overgedragen aan Italië.

De advocaat geeft hierop te kennen dat er sedert de overdracht op 21 januari 2020 geen enkel contact meer is geweest met de verzoeker, die momenteel bovendien onbereikbaar is aangezien zijn telefoonnummer werd afgesloten. De advocaat van de verzoeker stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad wat het actueel belang bij het onderhavige beroep betreft.

De Raad wijst erop dat een verzoeker, die het belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces moet tonen. Zijn houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook hijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoeker verplicht medewerking aan de rechter te verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). *In casu* werd echter geen concrete medewerking verleend bij de

vragen die werden gesteld met het oog op het onderzoek van het procesbelang. De verzoeker moet de gevolgen van zijn gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Gelet op het verzuim van de verzoeker om te antwoorden op de duidelijke vragen die zowel bij beschikking van 4 november 2020 als ter terechtzitting van 30 november 2020 werden gesteld, door onder meer geen concrete duidelijkheid te scheppen omtrent zijn verblijfs- en/of beschermingsstatus in Italië, en gelet op het feit dat de advocaat sinds de overdracht op 21 januari 2020 niets meer van de verzoeker heeft vernomen en deze advocaat, bij wie woonplaatskeuze werd gedaan, de verzoeker ook niet meer kan bereiken, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het door hem ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Bij gebrek aan enige concrete toelichting omtrent het actueel belang bij het voorliggende beroep, moet worden besloten dat de verzoeker geen blijk geeft van het vereiste actuele belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752; RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

In de zaak met rolnummer RvV X wordt de afstand van het geding vastgesteld.

Artikel 3

In de zaak met rolnummer RvV X wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE